

Han tände lyktor i den mörka dimman

Pris vare Gud!

1. Han tän-de lyk-tor i den mör-ka dim-man, Der han på him-lens stjer-ne - ga - ta for,
2. Han vat-ten göt från him-lens hö-ga sa-lar, Och hva-lar lek-te ut-i böl-jan blå,
3. Och vid en fläkt från him-lens an-de-län-der På sö-derns kul-lar ce-drar sprun-go opp,
4. Han gjor-de men-sko-barn med si-na hän-der Af jor-dens stoft i lif-vets mor-gon-stund,

Och på hans all-magts-ord i mor-gon-tim-man Steg so-len fram på fäs-tets hö-ga kor;
Och bęc-kar sor-la-de i grö-na da-lar E-mel-lan blom-ster-höj-da stränd-er då;
Och hjor-dar be-ta-de på grö-na strän-der, Och tra-star dril-la-de i fu-rans topp;
Och bar-nets en-gel log på skö-na strän-der Vid lif-vets vår-fläkt ut-i E-dens lund;

Och sęc-gen ljud i tu-sen stęc-mors ljud: Pris va-re Gud, pris va-re Gud! Och sęc-gen

13 ljud i tu-sen stęc-mors ljud: Pris va-re Gud, pris va-re Gud! Pris va-re Gud, pris va-re Gud!

Eller: *rit.*

Text: Emil Gustafson (1862–1900)

Musik: Svensk folkmelodi, 1889, arr.

Källa: Jubelklängen, 1896 (nr. 221)